

og Befordringsreglementer for Jernbanerne, og der bestemmes endog, at Regjeringen kan udstede et Politireglement, hvorved der fastsættes Bøder indtil 200 Kr. Hvad skal saa Rigsdagen? Rigsdagen skal have akkurat den samme Myndighed som hidtil. Der skal paa de aarlige Finantslove optages „en kalkulatorisk Beregning over de Indtægter og Udgifter, der antages at ville fremkomme ved Driften og Vedligeholdelsen af Statsbanerne med Tilbehør i det paagældende Finantsaar“, og angaaende Banernes Drift med Alt, hvad dertil knytter sig, „bliver en fuldstændig Beretning aarlig at foreslægge Rigsdagen, ligesom en Regnskabsoversigt bliver at tilstille Statsrevisionen.“ Medens der findes meget udførlige Motiver til alle de tidligere Bestemmelser, findes der til disse to Paragrafer kun følgende Motiver: „De heri indholdte Bestemmelser ere stemmende med, hvad der for Tiden finder Sted saavel for de sjællandske som for de jydsk-fynske Statsbaners Vedkommende.“ Jeg kan herefter ikke se Andet, end at dette er en Lov, som i visse Henseender kan betragtes som en Mønsterlov, nemlig fra den høiere Administrations Standpunkt. Den høiere Administration kunde ikke faae dette Forhold behageligere ordnet, end som det her sker, nemlig ved at der fastsættes, at de høieste Embedsmænd skulle være udnævnte af Kongen, være pensionsberettigede, have høie Lønninger, og at det fuldstændig overlades til disse høieste Embedsmænd for Resten at gjøre, hvad de ville. Men det kan dog vistnok ikke være Meningen, naar man skal gaa til Ordningen af Statsbanernes Bestyrelse, da at træffe en Ordning som denne og slaa den fast. Det kan ikke betragtes som stemmende med Grundloven, at Rigsdagen udelukkes fra Bestemmelsen af alle de paagældende Forhold, og navnlig ikke, at dette meget vigtige og betydelige Statsanliggende, hvortil der anvendes et saa betydeligt Beløb af Statsformuen, som vist kan anslaaes til over 150 Millioner Kroner, som medfører en aarlig Indtægt af 13 Millioner Kr. og en aarlig Udgift af 9 Millioner Kroner — jeg bruger runde Tal — holdes udenfor Finantsloven og udenfor Rigsdagens finantsielle og kontrollerende Myndighed i alle Henseender. Det kan til Nød forsvares, at man har ladet det bestaa paa den Maade, som hidtil er sket, midlertidigt. Det var Meningen i 1867, da Loven om Statens Overtagelse af de jydsk-fynske Jernbaner udkom, at man vilde lade en kort Tid gaa hen — 3 Aar var der den Gang Tale om — for at Administrationen kunde finde sig tilrette i de nye Forhold, som man den Gang overtog, inden den kom med Lov-

forslag om endelige Bestemmelser i saa Henseende, men det har truffet længere ud, fordi man er bleven ved at bygge Baner. Da Staten nu overtog de sjællandske Jernbaner, hvorved der blev bragt et langt, langt større Beløb i Statsbaner, gav man atter Regjeringen en Frist af 2—3 Aar, for at den fuldt kunde finde sig tilrette i disse Forhold, men det var rigtignok den Gang Meningen fra alle Sider, at nu skulde Sagen ordnes og ordnes endelig paa grundlovmæssig Maade. Dette er imidlertid ingenlunde sket ved nærværende Lovforslag. Jeg tror, at saavel Flertallet som Mindretallet i Udvalget ere enige i at erkjende, at det ikke er nogen tilfredsstillende Maade, hvorpaa Regjeringen har løst denne Opgave, men der er en væsentlig Gradsforskjel mellem Flertallets og Mindretallets Opfattelser af Sagen. Naar jeg her skal fremstille Flertallets Opfattelse, gaar den ud paa, at der i nærværende Lovforslag bør gives Rigsdagen fuld finantsiel og kontrollerende Myndighed over dette Anliggende saa vel som over alle Baneanlægene. Der bør selvfølgelig optages i Lovforslaget Bestemmelser, som sikre, at der ikke blot meddeles Rigsdagen alle de fornødne Oplysninger, men at der i selve Finantsloven paa samme Maade som med Hensyn til alle andre Statsudgifter optages, hvad Grundloven kalder et Overflag over Indtægter og Udgifter, samt at der ikke alene meddeles Statsrevisionen en Regnskabsoversigt, men at selve Banernes Regnskab tilstilles Statsrevisionen for af den at behandles i Forbindelse med det øvrige Statsregnskab. Fremdeles mener Flertallet ikke, at det kan overlades til Regjeringen at bestemme, hvilke og hvormange Embedsmænd der skal være foruden de 11 nævnte, eller at fastsætte deres Lønninger og deres Pension. Bestemmelser herom skal tages ved en Lønningslov for dette Administrationsomraades Vedkommende ligesom for alle andre, og der er saa meget mere Grund dertil, som det her dreier sig om en saa overordentlig omfangsrig Klasse af Embedsmænd. Der foreligger imidlertid ikke i de Anmærkninger, hvormed Regjeringen har ledsaget Lovforslaget, eller paa anden Maade for Udvalget tilstrækkeligt Materiale til at kunne nu her knytte til nærværende Lovforslag Udfast til en saadan Lønningslov. Derfor stiller Flertallet den Opfordring til Regjeringen, at en saadan Lønningslov forelægges i næste ordentlige Rigsdagsamling, og man indskrænker sig til i nærværende Lovforslag at bestemme, hvilke og hvor mange kongelig ansatte Embedsmænd der skal være ved Statsbanerne. Samtlige Embedsmænds og Be-